

Zieleń towarzysząca osiedlom mieszkaniowym

2018-03-06

Zieleń towarzysząca osiedlom mieszkaniowym jest wspólnym ogrodem przeważającej liczby mieszkańców aglomeracji miejskiej. Bardzo ważny jest więc taki sposób jej zaprojektowania (a potem zrealizowania projektu w terenie), aby stała się miejscem odpoczynku biernego i czynnego, dawała poczucie ładu, harmonii i izolowała mieszkańców od uciążliwości związanych z zamieszkiwaniem w mieście.

Musi ona więc uwzględniać:

- **zieleń ochronno-izolacyjną** usytuowaną na obrzeżach zabudowy, komponowaną w formie zwartych masywów o zróżnicowanej wysokości (drzewa i krzewy). Do nasadzeń tych stosuje się materiał roślinny charakteryzujący się odpornością na zanieczyszczenia środowiska, gęstym i zwartym pokrojem (tłumienie kurzu i hałasu) lub nawet kolcami (dla stworzenia żywopłotu zaporowego przed ciągami komunikacyjnymi),
- **zieleń o charakterze rekreacyjno-wypoczynkowym** wewnątrz zabudowy, komponowaną w formie kilku oddzielnych wnętrz (np. dla osób starszych kameralne wnętrza wypoczynkowe z małą architekturą, odizolowane zielenią wysoką od miejsc czynnego wypoczynku dla dzieci i młodzieży),
- **dekoracyjną zieleń osiedlową**, która powinna nawiązywać do kolorytu elewacji budynków oraz być dostosowaną do ich formy i wysokości.

Oprócz walorów widokowych i ogólnej harmonii układu przestrzennego i kompozycyjnego takiej zieleni projekt powinien:

- składać się przede wszystkim z drzew i krzewów ozdobnych sadzonych w grupach (tworzą mikroklimat) oraz z pojedynczych drzew jako samotników ("soliterów"). Niewskazane jest projektowanie kwietników i rabat bylinowych bez możliwości zapewnienia im bieżącej pielęgnacji;
- przewidywać osłonę pnączami i zwartymi krzewami elementów nieciekawych, lecz niezbędnych przy zabudowie mieszkaniowej (płace gospodarcze, śmietniki);
- zapewniać możliwość mechanicznego zakładania i pielęgnacji trawników.